

lysninger først fort i Forveien vare modtagne. Jeg er ikke bekendt med de Forhandlinger, som have fundet Sted mellem det ærede Udvalg og Ministerierne. Men, mine Herrer, naar man gjennemlæser Udvalgets Betænkning, paatrænger sig den Tanke, om ikke Sagens Ophold for en Deel kan have været bevirket netop derved, at man under denne Sag har inddraget en saa stor Mængde vigtige og vigtige nok tildeels ikke lidet tvivlsomme Spørgsmaal, som, hvis jeg ikke feiler i hvad jeg har tilladt mig at yttre, egentligen slet ikke komme Sagen ved, og at man derved er bleven foranlediget til om flere af disse Punkter fra Ministeriet at forlange Oplysninger, som det begribeligvis, efter Gjenstandenes Væffænhed, kan have været vanskeligt for Ministeriet hurtigt at meddele, naar det skulde stee paa en syddestgjørende Maade. Det maa dernæst vistnok forudsættes, at hvad Udvalgets Betænkning indeholder om samtlige herhenhørende Punkter ikke træder frem, som en blot individuel Anskuelse; jeg troer, og maa antage, at det Alt har været gjort til Gjenstand for omhyggelige Forhandlinger i Udvalget; men er dette skeet, saa kan det ikke feile, at ogsaa derved Sagens Fremme er bleven uddraget. Og endeligen gjør den samme Virkning sig nu atter gjældende ved Sagens Forhandling her i Thinget. Vi havde nylig en langvarig Discussion, om hvad der i Marineministeriets Budget skulde henføres til ordinaire og hvad til extraordinære Udgifter, og nu have vi for os til Gjenstand for Discussion og Afstemning en Række af Indstillingspunkter, der dreier sig om lignende Spørgsmaal — Spørgsmaal, som i det Mindste efter min Formening ere og blive Sagen ganske uvekkommende. (Nei! Hør!) Jeg troer, at det er meget magtpaaliggende, at Thinget gjør sig det klart, at vi maae søge at komme derhen, at Finantsagens Behandling her i Thinget kan tilendebringes i en betydelig kortere Tid end den, der medgif dertil i forrige Sæsson, og som ligeledes deels allerede er medgaaet, deels endvidere vil medgaae dertil i denne Sæsson; det er aldeles nødvendigt (Ja!). Det er nødvendigt ikke blot for dette Thing, men ogsaa — og det ikke mindst — for det andet Thing; thi det er ikke

rigtigt, naar det andet Thing ved den Maade, hvorpaa Finantsagen her i Folkethinget behandles, stilles saaledes, at det næsten bliver uundgaaeligt for Thinget, saagodt som uden Discussion, at antage Finantsloven en bloc, idetmindste bør dette Thing ikke paadrage sig Ansvar, herfor, og jeg troer desaarfsag ikke at ville finde nogen Nødsigelse, naar jeg udtaler, at det er høist magtpaaliggende at begrænde Forhandlingerne af denne Sag. Det er jo ganske vist, at der hermed kan være en Deel Vanskelighed forbundet; men vist er det ogsaa, at til hiint Maal bør vi stræbe hen. Der vil kunne paavises forskjellige Midler for at nærme sig til dette Maal; men eet af dem, som ligge nærmest, og det, der efter den hidtilværende Erfaring maaskee vilde blive det meest frugtbringende, turde være, hvad der vistnok ogsaa i og for sig særdeles meget anbefaler sig, at holde alle Uvekkommende borte.

Monrad: I Anledning af den ærede Talers sidste Bemærkning om Marsagen til, at Udvalgets Betænkning saa seent er fremkommen, anseer jeg det ikke fornødent at tilføie noget til hvad der tidligere af mig herom er oplyst (Nei! Nei!). Jeg troer virkelig, at den ærede Rigsdagsmand i det Tilfælde dommer uden ret at have overveiet Omstændighederne, naar han antager, at de enkelte af Udvalget fremsatte Spørgsmaal, som gribe ind i Armeorganisationen, have været Marsagen til, at Svaret kom saa sildigt fra Krigsministeriet. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand, naar han med sin sædvanlige Skarpsindighed mere overveier Forholdet, vil finde, at hans sidst fremsorte Vittringer ingenlunde vare tilstrækkeligt begrundede. Jeg gaaer dernæst over til at omtale det store Spørgsmaal, som her foresligger. Jeg kalder det Spørgsmaal stort, thi som saadant anseer jeg det virkelig at være i flere Henseender. Sagen stillede sig saaledes for Udvalget, at vi her havde at gjøre med et Fredsbudget, det vil sige med et Budget, der forkyndte sig selv at være et Fredsbudget (Hør! Hør!), begrundet paa Fredsforhold. Hvis nu Udvalget uden videre var gaaet ind paa et saadant Fredsbudget, som det foreslakte, som sagt, forkyndte sig selv at være, kunde det meget let have faaet Udseende af, at et